

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u 42.
Telefon: 296—534

Friss Ujság

1949 NOV 20

Arany kapocsként

köti össze ismét Budát Pesttel a Lánchíd, fővárosunk száz eseményteli évének tanúja, történelmünk ereklyéje és népi demokráciánk teremtő erejének újabb fényes diadala. Több mint száz évvel ezelőtt Kossuth írta a Lánchídról: „Legelső köve a polgári egyenlőségnek” — ma pedig, a második avatáson elmondhatjuk: Győzelmi oszlopa a fasiszta rombolás fölött erőt vevő építő akaratnak! 1849-ben, az első hídavatás napján a császári önkény tiorpota pesti nép összeszorított ökölrel, néma gyűlölettel hallgatta az ünnepségen Haynau katonabandájának hangszerein a Götterhalte átkozott dallamát. A mai avatáson a Köztársasági Induló lelkesítő ütemei hangzanak, Fa György építőmunkás és Palotás László kiválómunkás mérnök beszéde után pedig a munkásmozgalom harcos indulóját, az Internacionálét énekli az egybesereglett ünneplő nép. Akkor fehérkabátos osztrák tisztek álltak a Híd előtt a téren, ma az ózdi hengermű és a diósgyőri gépgyár hős dolgozói vegyülnek a főváros népe közé. Történelmünk száz évének, a szolgaság és a felszabadulás új népet formáló élményének jelképe a két avatás tükrében a Lánchíd. A büszke összehasonlítás lehetőségét azonban nem a sors kegyének, nem a véletlen játékának köszönhetjük. Ez menten bebizonyosodik, ha a Lánchíd története utolsó öt évére vetünk egy pillantást. 1945 januárjában a náci gyilkosok és bitang nyilas szolgálk levegőbe röpítették a Hidat. És a következő napokban már megsemmisítette őket a feltartóztathatatlan lendülettel, diadalmasan előretörő Szovjet Hadsereg. Meghozta a fővárosnak, majd az egész országnak a felszabadulást és megadta ezzel a lehetőséget, hogy népünk alkotó munkához láthasson. A felszabadulás nyomán meginduló lendületes, országépítő munkában a Magyar Kommunista Párt kezdeményezésére megindult a Lánchíd újjáépítésének munkája is azon az úton, amit Gerő Ernő miniszter jelölt ki. A felhívásra milliók csatlakoztak a mozgalomhoz. Milliók küldték el önkéntes pénzadományait, ezrek és ezrek önkéntes munkafelajánlásának segítségével kezdett dolgozni egy hős rohamcsapat, munkások és mérnökök nagyszerű csoportja a gyárakban, a vasön-

tödékben, a szerelőműhelyekben és a Duna hullámai fölött. És a Híd kiemelkedett a sírból, amibe véreskezű banditák taszították. Egy felszabadított és szabadságával élni tudó nép emelte ki sírjából. Nem a sors ajándéka a Lánchíd újjászületése, hanem annak eredménye, hogy a Szovjet-unió felszabadított bennünket, utat mutatott a munka útján való felemelkedéshez, hogy a magyar

kommunisták a nép élére álltak, és hogy a magyar nép megtanulta; érdemes dolgozni, ha magunknak építjük hazánkat. A mai ünnepségen, amikor a szabad ország indulóját és a munkásság forradalmi dalát viszi a dunai szél, a Lánchíd ünnepén ott van az egész ország, az egész dolgozó nép. Derűs, öntudatos biztossággal megáll egy pillanatra az új, nagyszerű eredmény

mellett — de csak egyetlen pillanatra. Mert ez az új diadal, a Lánchíd csatájának győzelmes befejezése, minden más eredményünkhöz hasonlóan: elsősorban serkentés, buzdítás a további lelkes munkára. Így kell haladnunk a szocializmus építésének útján, győzelemről győzelemre, az egyre erősebb, szebb, boldogabb haza, a dolgozó nép igazi hazája felé!